

ABLAK A VÉGTELENRE

Csaba testvér gondolatai
Istenről, vallásról, életről, emberről...

Miért jó, ha valaki hisz? • Isten Atyja annak is, aki nem ismeri, aki megtagadja? • Ha Isten mindenható, miért van ez a sok gonoszság a földön? • Küld szenvedést az Isten? • Vannak életek, amelyek nem méltóak arra, hogy éljék őket? • A tudományos felismerések nem állnak szemben a hittel? • Mit csinál az Isten? • Van-e gonosz lélek? Azt is Isten teremtette? • Hogyan lehet legyőzni a gonoszt? • Miért született meg Jézus a földre? • Miért kellett a megtestesüléshez egy földi anya? • Miért volt fontos, hogy szűztől szülessen? • Jézus vére engesztelte meg az Atyaisten embereit iránt érzett haragját? • Miért nem mentette meg önmagát a szenvedéstől? • Miért támaszt fel halottat, ha a mennyországban a földinél boldogabb élet vár rájuk? • Elképzelhető, hogy Jézus szelímság volt? • Mi alapján ítélt? • Ki a Szentlélek, a telkimeretünk, a jó gondolataink, az ihlető? • Sokféle vallás, sokféle egyház van. Mindegyik képviseli azt mondják magukról, hogy az övék az igazi. A katolikusok mire alapozzák ezt? • Hogyan vélekedik a többi világvallásról? • A hivatalos az Egyházat szentnek nevezi, holott számtalanszor vélelt az évszázadok során. Szükségük van-e az embereknek az Egyháza? • Ki lehet szent? • Hogyan avatnak valakit szentté? • Tekinthejtük-e ma követendőnek a középkor szentjeinek önsanyargatását? • Hogyan járhatnak közben a szentek? • Miért van szükség arra, hogy Szűz Mária szűzségét a katolikus Egyház olyannyira hangsúlyozza, hogy még dogmákkal is hirdeti, szeplőtelenül fogant, és nemcsak Jézus születése előtt, hanem utána is szűz volt? • Istennek jobban tetszik a szűzi, a szerzetesi élet, mint a házasság? • Mi bűn? • Irigyeinél Isten a jót az emberektől? • Mi bizonyítja, hogy van élet a halál után? • Milyen a mennyország, a tisztítóút, a pokol? • Hogyan képzeljük el a világvéget, mikor lesz? • A világvégen feltámad a testünk. Hogyan? Kimászunk a koporsóból? Vagy a hamvaink összeállnak? Mindenki feltámad, vagy csak az igazak? • Lehet-e a halálal félelem nélkül szembenézni?

Böjte Csaba válaszol Karikó Éva kérdéseire

Ablak a végtelenre

Ablak a végtelenre
Csaba testvér gondolatai Istenről,
vallásról, életről, emberről...
(Részlet)

Böjte Csaba válaszol Karikó Éva kérdéseire
(Részlet)

Helikon Kiadó
2011

Lektorálta Futó Károly

Szerkesztette és a verseket válogatta Karikó Éva

A bibliai idézetek a Szent István
Társulat által kiadott Szentírásból valók.

Copyright © Bőjte Csaba, 2009, 2010
© Karikó Éva, 2009, 2010
© Helikon Kiadó, 2009, 2011

Kiadja a Helikon Kiadó Kft., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyv-
terjesztők Egyesülésének tagja.

*E-mail: helikon@helikon.hu
Internet: www.helikon.hu*

A kiadásért Szabadhegy Péter, a kiadó igazgatója felel
A borítót Márton Kató fotójának
felhasználásával Arany Imre tervezte

ISBN 978-963-227-254-2

Ajánlás

Böjte Csaba atya nemcsak a rábízott gyerekekkel és az ő testi jólétükkel foglalkozik, hanem a bajba jutottak, az Istentől, az egyháztól távol levők, a hitükben megrendülők lelki fejlődésével is törődik.

Ebben a könyvében áttekintést nyújt az apostoli hitvallás igazságairól, hatékonyságáról, életet nemesítő szépségéről, hiszen nem csak kenyérrel él az ember. Olyan gyakorlati és sokszor életbe vágó kérdésekre válaszol, melyekkel szembesülve néha még a vallásukat gyakorlók is elbizonytalanodnak, nem találják a szavakat, hogyan lehetne akár saját maguknak, akár a kereső embereknek vagy a hitükben megerősítésre vágyóknak érthető és befogadható feleletet adni.

A gyakorlati életben, a mindennapi küzdelemben élők világában járatos, a lelkekért fáradhatatlanul dolgozó atya egyszerű szavakkal, népies fordulatokkal, a saját életéből vett, a hit, a remény és a szeretet mindenekfelett álló erejét felvillantó történeteivel megmutatja minden olvasónak, mi az a hajtóerő, amellyel annyi veszni induló embert szeretne megmenteni. Az evangéliumban, a hitelesen megélt krisztusi tanításban az élet minden problémájára meg lehet találni a választ.

A könyv lapjain olvasható költemények, nagy szentek és kiváló emberek gondolatai nemcsak művészi illusztrációként jelennek meg, hanem a hitről szóló gyönyörű vallomásokkal tesznek tanúságot arról, hogy a kötetben megjelenő értékek nemcsak egy szűk réteg kiváltságai, hanem az emberek lelke mélyén szunnyadó vágyak, melyeknek megélése az igazi boldogság forrása. A figyelmes olvasó megtapasztalja, hogy az idézetek minden oldalon összhangban vannak a mellettük található szöveggel, mintegy „aláhúzzák” annak legfontosabb gondolatait.

Az egyszerű, mindenki számára érthető nyelvezet, a hitbeli és erkölcsi igazságok áttekintése nagy segítséget jelent majd az olvasónak, aki ezekben a sorokban a lélek számára kapja azt a táplálékot, amelyben Csaba testvér 1500 védenca naponta az asztalánál részesül. Adja Isten, hogy az igazságra, a jóságra, a szeretetre éhes emberek ennek a könyvnek a nyomán közelebb jussanak az igazi megoldáshoz, a boldogsághoz!

Erdő Péter
bíboros, prímás, Esztergom-budapesti érsek

Bevezető

Meggyőződésem, hogy valójában nincs istentagadó ember, viszont nem kevesen vannak, akik hamis képet kaptak róla, és ezt a torz képet utasítják el. Lehet-e szeretni egy olyan Istent, aki megszállottan bűnre vadászik, és büntetésekkel, csapásokkal sújtja a gonoszokat, az ártatlanokat, az igazakat egyaránt? Lehet-e hinni olyan Istenben, aki alszik az Égben, vagy megtörten szemléli teremtményei vergődését? Lehet-e bízni egy tehetetlen Istenben, akinek le-sújtani „fáj a karja”? És lehet-e követni egy olyan egyház tanítását, amelynek múltbeli tetteit és jelenlegi elvárásait értetlenkedve és botránkozva szemléljük?

Ki az Isten? Milyen az Isten? Ha van, mit kér tőlünk? Van-e célja és értelme az életünknek, vagy nem több, mint egy szép vagy esetleg morbid ecsetvonás a világ hatalmas freskóján? Keresztesületlenül, hit nélkül felnőve én is ezeket a kérdéseket kutattam. Huszonhárom éves koromig kellett várnom, míg egy atya, Futó Karcsi bácsi (aki e könyv lektora) válaszolt azokra a kérdésekre, amelyeket most Bőjte Csabának is feltettem. Úton-útfélen tapasztalom, hogy ezek a kérdések nem csak engem foglalkoztattak: nap mint nap felteszi nekem is négy gyermekem valamelyike, egy-egy barátunk, ismerősünk. De a közéletben és a médiában is gyakran „istenmorzsákra” sóvárgó embereket látunk, még-ha ezt a vágyat nem is fogalmazzák meg, és látjuk a hiányt, űrt és sebeket is, amelyeket az Istentől való eltávolodás okoz.

Csaba testvért, az erdélyi ferencst, a nehéz helyzetben élő gyermekek megmentőjét, 1800 szociális árva nevelőapját ma már senkinek nem kell bemutatni. Minden egyes szavának súlyt és hitelt ad élete, mert nem csupán beszél Isten országáról, hanem mindent meg is tesz, hogy ez az ország itt a földön kibontakozzon. A feleletek nem a dolgozószoba könyvszagú csendjében szület-

tek, hanem sok száz kilométeres autóúton, miközben oly nehéz sorsok terhét hordta vállán, melyek alatt a legtöbben összeroskadtának. Szavai és élete minden pillanatban tökéletes harmóniában állnak egymással.

Az apostoli hitvallás, az úgynevezett Hiszekegy állításaira fűztem fel a kérdéseket. A válaszok minden egyes gondolata az életből merít, az életről szól végtelen bölcseséggel és egyszerűséggel – nemcsak a hitgazságokat mutatja be, hanem azok megvalósítását is a több évtizedes lelkipásztori és nevelői munka tapasztalatából merítve. Szavaival összecsengnek nagy költőink, gondolkodóink, szentjeink sorai, amelyek alátámasztják Csaba testvér gondolatait.

Isten, akihez közelebb szeretnénk kerülni, végtelen. A kérdések száma is végtelen, amelyeknek csak töredékét volt lehetőség feltenni. Reményeink szerint e könyv egy sorozat első kötete, amelyekben Csaba testvér a szentségekkel, a tízparancsolattal, a Szentírással, az imádsággal, a templomokban látható – sokak számára rejtélyes – tárgyakkal, a szentmise liturgiájával, az egyházi ünnepekkel és a mindennapi keresztény élettel, Krisztus követésével kapcsolatos kérdésekre válaszol majd.

Ez a kiadvány semmiképp nem pótolja a hittankönyveket, továbbgondolkodásra, továbbkeresésre szeretne ösztönözni.

Ha kérdés van, szükséges, hogy válasz is legyen, érthető és életre váltható, a valós Isten-arcot a maga szépségében, jóságában, tökéletességében megmutató, hogy azt megtekintve eldönthesse bárki, tudja-e Őt szeretni és az Ő szeretetét viszonzni.

Kedves szüleim, gyermekeim: Zsófi, Luca, Rebeka, Péter és keresztgyermekeim, elsősorban Nektek szerettem volna ajándékot adni e könyvvel, de nem kevésbé vágyom arra is, hogy minden jó szándékú érdeklődő számára tiszta, érthető gondolatokat közvetíthessek.

Egy karéj fekete kenyeret

*Szelnék elétek emberek.
Valamit adnék,
Valami meleget mutatnék:
Egy ember föltakart szívét. [...]*

*Embernek ember szel itt kenyeret.
Kis szürke morzsák, kenyérszín szavak,
Csak menjetek,
Ne kérdezzetek, csak feleljetek!
Ne nézzétek, kit, csak öleljetek!
Ki tudja, szív még hány akad,
Aki megrezzen a testvéri szóra,
S egy félénk visszhang benne fölfakad,
És ráébred az örökkévalóra.*

Sík Sándor

*Karikó Éva
Budaörs, 2009 márciusában*

A keresztények hitét összefoglalja az apostoli hitvallás, az úgynevezett *Hiszekegy*, amelynek állításai kérdéseket vetnek fel a hitet nem ismerő, kereső emberben.

*Hiszek egy Istenben,
mindenható Atyában,
mennynek és földnek Teremtőjében.
És Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött
Fiában, a mi Urunkban;
aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz
Máriától;
szenvedett Poncius Pilátus alatt;
megfeszítették, meghalt és eltemették.
Alászállt a poklokra.
Harmadnapon feltámadt a halottak közül;
fölment a mennybe, ott ül a mindenható
Atyaisten jobbján;
onnan jön el ítélni élőket és holtakat.
Hiszek Szentlélekben.
Hiszem a katolikus Anyaszentegyházat;
a szentek közösségét,
a bűnök bocsánatát;
a test föltámadását és az örök életet.
Ámen.*

Hiszek egy Istenben

Miért jó, ha valaki hisz?

Minden kis patak előbb-utóbb beleömlik a tengerbe, különben elmoszódik, megposhad a vize. Számomra Isten az óceán, amely felé az én kis csermelyem igyekszik.

Huszonéves koromban kértem Istentől egy nagy házat, melyben minden betérő szíves fogadtatásban részesül. Eddig senkit nem kellett elküldenem, nálunk mindenki otthonra, szállásra, vacsorára, s ha igényli, talán még egy jó pohár borra is találhat. Naponta több mint ezerötyszáz embernek, gyermeknek adunk ebédet.

Nekiálltam, hogy a világot egy kicsit jobbá tegyem, néhány gyerek szeméről letöröljem a könnyet. Újra és újra nagyon könnyen és hamar megtapasztalom a korlátaimat, a gyengeségeimet, a határaitam.

Megpróbáltam hivatalokhoz, pártokhoz, egyesületekhez fordulni segítségért, de nagyon sokszor vállvonogatással feleltek. A feladat nagy, a munkás, a munkaerő kevés. Egyedül Isten az, aki azt mondja: „Bármit kérsz az én nevemben, megadom.” Mikor elfogy a fantáziám, hogy miből fizetem a gázszámlát, a munkabért a kollégáknak vagy egy újabb házat, mindig az Úristenhez fordulok, és Ő valaki által küld segítséget.

Egy vicc jutott erről eszembe:

Az öreg néni letérdel Szent Antal szobra elé és kéri: „Küldj nekem száz lejt, olyan nagy szükségem van rá!” Meghallja ezt egy elvtárs, és azt mondja neki: „Ejnye, mama, nem gondolja, hogy a XXI. században szegényen egy szobor

előtt imádkozni, segítséget kérni? Inkább adok a pártom nevében ennyi pénzt!” Zsebébe nyúl, de csak 98 lej van nála, és azt oda is adja.

A néni megszámolja, és a szobor felé fordulva így ad hálát: „Köszönöm, Szent Antal, hogy küldtél pénzt, de legközelebb ne az elvtárson keresztül tedd, mert lám-lám, két lejt ellopott belőle!”

Istenre mindig lehet számítani. A hosszú évek alatt, amit a felebaráti szeretet útján jártam, Isten volt az, akiben soha nem csalódtam. Ő mindig küld társakat, barátokat, és nagyon sokszor olyan helyről küldött támogatást, ahonnan soha nem is vártam.

A nehézségek, amelyeket az ember
akarva-akaratlanul átél, Isten karjai közé vezet-
tik. Olyan jó megpihenni az Ő karjaiban. Jó dolog
megtapasztalni, hogy az Úr, aki az eget és földet
teremtette, újból és újból megoldást is tud adni
a feladathoz, amelyre elhívott.

Nem jó, ha csak nekem vannak kéréseim és javaslataim Isten felé. Neki is vannak elvárásai, tanácsai, amelyeket megfogalmazott a tízparancsolatban, a szeretetparancsolatban, a Szentírásban. Jó dolog nekem hallgatni rá, jó dolog „igent” mondani az élő Istenre, mert csak így leszek igazán boldog.

Isten nem egy nagyszakállú Úr, aki unatkozik a mennyek országában, és néha lenéz ránk a földre. Ő jobban szeret bennünket, mint mi saját magunkat. Meghalt minden egyes emberért a kereszten, mikor én magamért még egy kis áldozatra is nehezen vállalkozom. Ezt átélni, erre tudatosan figyelni, nagyon szép.

A párbeszéd kicsiben kezdődik Vele: kérek Tőle valamit és megadja, Ő is kér tőlem valamit, én teljesítem. A bizalmunk, az egymás iránti szeretetünk elmélyül, kibontakozik és kiteljesedik. Ez csak akkor működik jól, ha ezt a kapcsolatot én is komolyan veszem, én is odafigyelek rá.

Szent Ágoston mondta: „Nyugtalan az én lelkem, míg meg nem nyugszik Benned, Istenem.”

Isten maga számára teremtett bennünket, szívünk mélyén folyton Őrá vágyakozunk, még ha nem is vagyunk ennek tudatában.

A tökéletes szeretetet keressük sóvárogva ezen a földön, de ember soha nem tudja teljesen betölteni a vágyainkat.

Azt a békét, örömet, boldogságot,
amely az ember szívét akkor tölti el,
amikor hazaér, amikor hozzá tud bújni
a mennyei Atyjához, Istenének a ke-
zébe simul, nehezen tudom elmesélni.

Az ember ebben az ölelésben teljesedik ki, és emberi méltóságunk talán ekkor van a legmagasabb fokon. Isten karjaiból kibontakozva visszatérni a munkánkba, ez az igazán gyümölcsöző és szép, értékes és értelmes az életünkben.

Mi értelme van annak, hogy egy fiú beleszeret egy lányba?! Nem tudom. Miért jó az Istenhez bújni? Nem tudom.

Ezen a Földön a karommal nem ölelhetem át az Istent, a kezemmel nem foghatom meg az Ő kezét, csak a hitemmel. A hit egy akarati cselekedet, tudatosan mellette döntök. Érzelmi indíttatásból persze, józan paraszti eszemből indíttatva, de a hitem az, amellyel megfoghatom Isten kezét. Szabad vagyok, hogy én hozzam meg ezt a döntést, én döntsem el, hogy igenis akarok hinni vagy nem. Ez egy hatalmas erőket felszabadító döntés az emberben.

A hit és a tudás két külön dolog – de nem zárják ki egymást! A napkeleti bölcsek bemennek Heródes palotájába, hogy tanácsot kérjenek a főpapoktól, hol születik a Megváltó. A főpapok nagyon jól tudják, hogy megszületik Jézus, mégsem hisznek Benne. Még tanácsot is adnak, és az ő útmutatásuk alapján a napkeleti bölcsek elmennek Betlehembe, és hódolnak az élő Isten előtt.

A hit nem csak döntés kérdése. Hiába érzi az ember, hogy isteni kapaszkodó nélkül kicsúszik a talaj a lába alól, mégis sokszor gátat érez magában, amely egyszerűen elzárja Istentől.

Az első imádság, amelyet kimondhatunk: „Hinni szeretnék, Uram, segíts hitetlenségemen! Legyen a Te ajándékod, hogy élő legyen a hitem, hogy megsejtsen, nem a lakatlan Ég felé kiabálok egyedül! Ha nem is látlak, ha sötétben tapogatózom is, Te itt vagy mellettem, és hallod a szavam.” Lehetetlen, hogy Isten erre a szívből jövő, őszinte kérésre ne válaszoljon. Lehet, hogy nem azonnal, hogy vágyunk tisztuljon, erősödjön, fokozódjon, de biztosan megadja, hiszen a legnagyobb boldogsága, hogy hitünk karjaival át akarjuk ölelni Őt.

Csaba testvér hogyan ismerte és szerette meg a Jóistent?

Az én családom mindig is vallásos volt, nagytatám egyháztanácsos volt. Templomba jártam, de ez akkor még nem volt tudatos Isten melletti döntés.

Az első személyes élményem: édesapám öt és fél éves koromban meghalt. (1956 után rendszerellenes izgatásért börtönbe zárták, négy és fél év múlva szabadult, rá két hónapra meghalt a fogságban elszenvedett kínzások következtében. – *A szerk.*) Kijártam hozzá a temetőbe, a sírja mellett öntöttem ki a szívemet, mint fiú az apjának. Nagyon hamar megéreztem, hogy valójában nem egy földi, hanem egy mennyei Atyával beszélek. Ezek az élmények nagyon erősek voltak, megéreztem, hogy Valaki hall engem, meghallgat, megért, sőt válaszol is az imámra.

1978-ban kaptam olyan útlevelet, amellyel elmehettem Magyarországra. Akkor érettségiztem. Egyedül voltam, kiültem József Attila bronzszobra mellé a Duna-partra, és ír-

tam egy levelet, amit Jézusnak címeztem. Hajtogattam belőle egy papírhajót, és a Dunára eresztettem. Talán ez volt az első tudatos Isten felé fordulásom.

Majd józan eszemmel is kezdtem keresni az élet értelmét. Akkoriban a kommunizmus dúlt-fült Erdélyben is, sokan megkeseredtek, és én arra gondoltam, jó lenne találkozni egy boldog emberrel.

Akármerre keresgéltem, azt láttam,
hogy igazából csak azok az emberek
kiegyensúlyozottak, akik Istent keresik,
az Ő közelében élnek.

Akik nem találtak Istenre, hiába voltak híresek: színészek, költők vagy neves emberek, nem voltak igazán boldogok. Azt a békeséget, amit nagymamámban és más hívő emberekben éreztem, bennük nem találtam. Ekkor kezdtem tudatosan a hit felé fordulni, templomba járni.

Egyszer, amikor a templomban imádkoztam, a lelkemben határozottan éreztem, hogy Jézus megkérdezi tőlem: „Hiszel, vagy nem hiszel Bennem?” Éreztem, hogy erre a kérdésre „igen”-nel vagy „nem”-mel kell válaszolnom. Tudatosan kimondtam: „Igen, Uram, hiszek. Hiszem, hogy létezel.” Pergő gyorsasággal következtek a további kérdések: „Hiszel abban, hogy én, aki a nyelvedet adtam, tudok szólni hozzád?” Kimondtam: „Hiszem, hogy tudsz szólni hozzám.” És ismét kérdezett: „Hiszed, hogy meg tudom hallani azt, amit kérsz Tőlem?” Jó volt kimondani, hogy: „Hiszem, hogy meghalod a szavamat.” Végül azt kérte tőlem, hogy beszéljünk. Elindult egy hitből fakadó párbeszéd Isten és köztem. Ha meg kellene mondanom, hogy mi volt életem legnagyobb élménye, öröme, akkor bátran állíthatom, hogy ez a párbeszéd volt az, amely valamilyen szinten azóta is tart. Ennél szebbet, boldogítóbbat, örömtelibbet, mint beszélni az Élő Istennel, nem tudok elképzelni. Az Ő jelenlétében az ember mintha fényben állna, minden sokkal egyszerűbbé, világosabbá válik.

Az élet nagy kérdésein továbbgondolkodva a magam egyszerű fejével arra jutottam, hogy minden, ami az emberben kialakult, egyetlen célt szolgál, hogy a léte megteremtse, fenntartsa, továbbadja. A zsiráf hosszú nyaka nem a természet groteszk képződménye, azért nőtt ilyen nagyra, hogy a magas ágakról is le tudja legelni a leveleket. Az őzikének azért alakultak ki fürgé lábai, hogy tudja menteni az életét, elfuthasson a ragadozó elől. Nem véletlenszerűen alakult így egyik állatnak sem a formája.

Nem fejlődik ki az őzikének egy ötödik lába,
amelyik a másik meglevő négyet botlasztja.

Nem hiszem, hogy amit Isten ajándékba
adott nekünk, abból valami is azt a célt
szolgálja, hogy bárkit megzavarjon,
elgyengítsen, elerőtlenítsen, fálnak állítson.

Ebből a gondolatból a következő lépés az volt, hogy Isten engem nem áldott meg hosszú nyakkal, mint a zsiráfot, erős karmokkal, mint az oroszlánt, fürgé lábakkal, mint az őzikét, hanem nekem az értelmet adta, a gondolkodás képességét, hogy el tudjak töprengeni a világ dolgain. Ezzel a képességgel kell megvalósítanom álmaimat, céljaimat, melyek eléréséhez nekem erőt és szárnyakat ad a hit, mely nélkül elveszve és kétségbeesve vergődnek az életben.

Hosszan foglalkoztam különféle világnézetek tanulmányozásával. Sok vallásalapító és filozófus művét olvastam, köztük Nietzschét is, és azt tapasztaltam, hogy sok gondolkodó a maga eszméivel nemhogy szárnyakat adna az embernek, hanem lehúzza, elbizonytalanítja, félelemmel, szorongással tölti el. A kereszténységről bármennyit olvastam, újra és újra azt éreztem, hogy Krisztus tanítása lendületet, hitet, önbizalmat, erőt ad nekem ahhoz, hogy továbbmenjek. A katolikus hit gazdagságával, színességével, krisztusi alapításával megadja fontos kérdéseimre a

választ, szentségeivel megerősít, táplál és megtisztít engem, példaképeket állít elém, akiknek nyomdokain elindulva a legegyszerűbb, legrövidebb úton eljuthatok Istenhez.

Egyfelől voltak élményeim, amelyeket Isten jelenlétében éltem meg, másfelől tudatos istenkeresésnek a gyümölcse, hogy én most nemcsak érzelmileg, hanem szellemileg, lelkiileg és minden szempontból fejlet, térdet hajtok az élő Isten előtt.

A mai ember abban hisz, amit láthat, megfoghat vagy legalábbis aminek léte műszerekkel kimutatható. Isten nem ilyen. Mi segíthet, hogy rátaláljunk? Nem lehet, hogy csupán emberi találmány az Isten?

A filozófia és a teológia rengeteg érvert felsorakoztat, hogy bizonyítsa, Isten létezik. Bölcs könyvekben megtalálhatod. Hogy én miért hiszek? – megpróbálom röviden összefoglalni:

Csodálom a jó Isten keze műveit.

Ha egy szépen megterített asztalon
gőzölög a finom étel, tudhatom,
hogy ezt valaki elkészítette nekem
- nem a forgószelet hordta össze.

Ülök és nézem a finom ételekkel megrakott asztalt, és tudom, hogy valakinek nagyon-nagyon fontos vagyok – ez boldoggá tesz, továbblépésre készítet.

Az életemben nagy megtisztulást jelentett, mikor rádöbbsentem, hogy nem magától értetődő, hogy ennyi szépség vesz körül, ennyi szín, ennyi illat.

A lehulló eső szülőanyát talál a sáros földben, mely forrásában oly tiszta, hogy belőle testünkben élet fakad, oltja szomjunkt, hordozza bomló, kacagó jókedvünket. Ugyanaz a víz, mely nekünk életet ad, az ibolya kibomló kék szirmaiban csodás illatként árad szét a tavaszi zsongásban. És ugyanaz a víz a tőkén keresztül utat talál és otthonra lel

a szőlőfűrtben, melyet gondos kezek kipréselnek, s az édes must a hordó remeteségében erőt gyűjt, majd dallá változik szívünkben.

A fejünkben egy kis mirigy parányi váladékával szabályozza szomjunkt oly csendes alázattal, hogy csak ha betegek leszünk, vesszük észre, hogy van. Csoda?! De ki tudná felsorolni a csodákat, évmilliárdok fejlődésének gyümölcseit?!

Amikor körülnézünk a világban, látjuk, hogy minden olyan szép, takaros. Végül is minden lehetne fekete-fehér (hosszú évekip a tévében fekete-fehérben láttuk a műsort – persze nem volt olyan szép, mint a színes, de működőképes volt). Valakinek fontos volt, hogy túlcserélő szeretetében megajándékozzon minket a színekkel.

Az autó számára nem készül vaníliás,
epres és kakaós üzemanyag
– megtölti az ember benzinnel, és megy.
Az ember is működhetne hasonlóan:
az Isten teremthetett volna egyféle
„üzemanyagot”, ételt számunkra,
pl. salátát – csak azt ennénk,
és a saláta társadalma lennénk.

Milyen jó, hogy sokféle íz, sokféle szín, sokféle illat létezik. Mindegyik más, és egymást felülmúlja. Mind-mind ajándék, és arról szól, hogy Isten, aki megalkotta számunkra, nagyon szeret bennünket.

Ha egy fiú elmegy egy lányhoz, és ott megkínálják egy csésze teával, az arról szól, hogy elfogadják, örülnek neki. Ha egy hatfogásos vacsorát készítenek számára, akkor felkötheti a gatyáját, és elmehet gyűrűt vásárolni, hogy megkérje a lány kezét, mert nagy-nagy szeretettel fogadták.

A Jóisten nem hatfogásos vacsorával várt minket, hanem hihetetlen sok szépséggel, finomsággal. Emlékszem, mikor először rádöbentem, hogy az eper finom zamata, a megalvadt tej savanykás íze és mindaz, ami körülöttem

van, ajándék. Mikor kezembe vettem egy falat kenyeret, és beleharaptam, tudatosan figyeltem, hogy amikor elolvad a számban, hányféle ízt érzékelek. Utána kezembe vettem egy pohár friss vizet, leöblítettem a falatot, éreztem, ahogy végigfolyik a torkomon, és arra gondoltam: nem szabad, hogy ez magától értetődő legyen. A szívemet eltöltötte a hála: köszönöm, Uram, hogy ezt az ízt kitaláltad, ezt számomra elérhetővé, élvezhetővé tetted. Az eszmélésnek ez volt az egyik alsó lépcsőfoka. Még nagyon sok ilyen lépcsőfok van, amelyre az ember folyamatosan felléphet...

Indulj el csendesen, figyeld izmaidat, izületeidet, ahogy magabiztosan lépkedsz egy meredek hegyoldalban felfelé! Csodálkozz rá arra a hihetetlen komplex mérnöki alkotásra, mely te vagy: testedre, amit ajándékba kaptál, és ami elvisz álmaid helyére, bárhova, ahova vágyakozol!

Olyan jó úszkálni, elmerülni a nyári tó vizében. Úgy vagy megteremtve, hogy képes vagy a több méter mély víz felszínén lebegni, meglovagolhatod a hullámokat, tested könnyűvé válik és szelheted a habokat. Telnek a hetek, a hónapok, leesik a hó, és sítalpat köthetsz.

Csodálkozz rá arra a hihetetlen
kis számítógépre, amely benned van,
és amely az idő parányi része alatt
egy-egy kanyarban egyensúlyodat igazgatja,
hogy lesiklásod biztonságos legyen.
Mindened ajándék, ingyen kaptad,
örvendj neki és gondolkozz el!

Nincs egy apró hely, amely ne lenne étellel tele. A földi élet az isteni Élet kiáradása. Isten a létezés örömét jónak tartotta, és meg akarja osztani az emberekkel, a növényekkel, az állatokkal, veled, velem. Ez az életöröm, életigenlés, a lét értékelése mindent beleng, és te is ragaszkodsz a létedhez mint a legnagyobb értékhez.

Valakitől kapnunk kellett a bennünk levő értékeket, a létet, az értelmet, a bölcsességet, a jóságot, a szeretetet. Az anyag, egy marék föld, az ősrobbanás által szétszóródott energiák, a molekulák, a sejtek, az izmok mindezt nem képesek adni nekünk. Ezek a képességek, készségek messze túlmutatnak az anyagi világon, egy felsőbb világról tanúskodnak. Isten ajándékozott meg mindezekkel. És sokkal szebb az élet, ha ajándékként látjuk!

Urunk, az Ő végtelen bölcsességében, szeretettel adott nekünk is abból, ami Ő maga: létét osztotta meg velünk, hogy saját létébe emeljen bennünket, meghívott, hogy „egy asztalhoz üljünk” Vele.

Van, aki azt mondja, véletlenek egybeeséséből lett a világunk, én viszont nem látok semmit, amit a véletlenszerűség hozna létre.

Ha kis korongokra 1-től 10-ig
számokat írunk, majd alaposan
összekeverjük, egymás után véletlenszerűen
az asztalra rakosgatjuk, a végtelenségig
tartana, míg ezeket sorrendben
egymás után kihúznánk.

Hogy a világunk tökéletesen működik, nem késnek a bolygók, a csillagok, csodálatos rend szerint nő, fejlődik minden, ahhoz nem tíz dolognak kellett pontosan összejönnie, hanem milliószor milliónak. Én nem tudok hinni ennyi véletlenben, de tiszteletben tartom, ha valaki mégis ebben hisz.

*Ahogy nem vágyakozunk nem létező étel után,
tudnánk-e vágyódni Isten után akkor, ha nem létezne?
Nem lehet, hogy minden ember valamikor, talán születése
előtt találkozott már Istennel?*

Anyánk, az Egyház nem hisz az ember preegzisztenciájában, hogy születésünk előtt léteztünk volna valamilyen másik dimenzióban.

A semmiből, a nemlétből indulunk el, anyánk méhében két sejt találkozásából alakul ki az életünk, hogy felnőjünk a mennyei Atyához.

Ahogy a virág vágyik a fény után, hajlik a Nap felé, bennünk is megvan a végtelen jóság, szeretet, megértés, igazság, bölcsesség iránti vágy, és az a szép, hogy Istenben mindezeket megtaláljuk. Mindannyian „megkaptuk a meghívót a mennyei lakomára”, az Isten és az ember „egy asztalhoz ülhet”, és hiszem, hogy ezeket a legbensőbb tiszta vágyainkat Isten be fogja tölteni.

Egy Isten van, de három isteni Személy: Atya, Fiú, Szentlélek. Három és mégis egy? Egy és mégis három? Nem lett volna egyszerűbb, ha Jézus nem nyilatkoztatja ki ezt a nehezen felfogható, bonyolult állítást?

Mielőtt bármit is mondanék erről a témáról, szeretnék elmesélni egy történetet:

Szent Ágoston éppen a Szentháromság titkán töprengett, mikor meglátott egy gyereket, aki a tengerparton kagylóhéjjal merte egy kis gödörbe a vizet. Megkérdezte: „Mit csinálsz te, gyerek?”, aki magától értetődő természetességgel felelte: „Átmerem a tengert a gödörbe.” A püspök elkacagta magát: „Nem látod, milyen nagy a tenger, és milyen kicsi az a gödör?! Hogyan sikerülhetne ez neked?!” A gyerek elcsodálkozott és kíváncsian visszakérdezett: „És a bácsi vajon mit csinál?”

Ágoston csendesesen továbbment, és megértette, hogy valójában ő is ugyanezt teszi: agyába, a kicsi csontgolyóba akarja a világmindenség hatalmas titkát belemerni.

Gondolom, elmosolyodott és megértette, hogy vannak dolgok, amelyeket a Földön nem tudunk felfogni, Isten teljessége befogadhatatlan emberi elménkbe, piciny cseppeket foghatunk fel csupán.

Kinyilatkoztatás nélkül a Szentháromságról nagyon keveset tudnánk. Ha Isten jónak látta tudatni ezt velünk, akkor nagyon fontos üzenete van, amely életünk meghatározó igazsága:

Próbáljunk mi is közösségben élni,
mert a Szentháromság
egy szeretetteljes közösség, amelybe
bennünket is meghívtak.
Csak ebbe a közösségbe besimulva
teljesedhet ki a mi életünk.

Olyan jó hallani a mennyei Atya szavát, aki szeretettel néz a megkeresztelkedő Jézusra, és hangosan kimondja: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik” [Mt 3,17], miközben a Szentlélek galamb alakjában rászállott.

Az is olyan szép, mikor Jézus végtelen egyszerűséggel jelenti ki: „Az én eledelem, hogy annak akarátát teljesítem, aki küldött, s elvégezzem, amit rám bízott.” [Jn 4,34]

Mennyi gyöngédség, jóság van e két Isteni Személy kapcsolatában, amely nem törik meg a nagypéntek véres valóságában sem, hisz haláltusájában Jézus a szemét az égre emelve ki tudja mondani: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.” [Lk 23,46]

A Szentháromság személyei között élő, végtelen szeretet megnyilvánulásaként élem meg, mikor Jézus arról beszél: „Aki engem lát, az látja az Atyát is” [Jn 14,9], mert „én és az Atya egy vagyunk” [Jn 10,30]. „Ha szeretnétek, örülnétek, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam. Előre megmondtam nektek, mielőtt megtörtént volna, hogy ha majd bekövetkezik, higgyetek. Már nem beszélek soká nektek, mert közeleg a világ fejedelme. Rajtam nincs hatalma. De a világ így tudja meg, hogy szeretem az Atyát és végbeviszem, amivel az Atya megbízott.” [Jn 14,28-31]

Persze ebből a gyöngéd szeretetkapcsolatból nem marad ki a Harmadik Isteni Személy sem, a vigasztaló Szentlélek. Milyen szépen mondja Jézus feltámadása után: „Jobb nek-

tek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm.” [Jn 16,7] Milyen hatalmas bizalom, egység van a Szentháromságban, és mi Közéjük kaptunk meghívást.

Életünk célja, hogy csendesen,
szeretettel felnőjünk oda,
hogyan a Három Isteni Személlyel
egy asztalhoz ülhessünk.

Nekem öröm, hogy tudhatok a Szentháromságról, hiszen jó együtt lenni, jó találkozni, jó közösségben lenni, sokkal jobb, mint az elszigetelődés – még a fényűző elefántcsonttorony magányánál is boldogítóbb a szeretetből vállalt közösség.

A Szentháromság titkából parányi csöppeket foghatunk fel csupán, de ez már önmagában annyi csodáról, szépségről beszél, hogy engem nagyon boldoggá és ugyanakkor kíváncsivá is tesz.

Aki meg tudott halni értünk
a kereszten, egészen biztosan nem
akart minket félrevezetni.

Halálunk után jó lesz ebbe a titokba belelátni, rácsodálkozni a végtelen szeretetre, amelyben örök otthonunk lesz.

Ezekben a napokban Júdea pusztájában fellépett Keresztelő János, és így prédikált: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa!” Ő az, akire Izajás próféta utal, amikor ezeket mondja: „A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” János teveszőrből készült ruhát viselt, csípőjét pedig bőröv vette körül, sáska és vadméz volt az eledele. Kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júda és a

Jordán egész vidéke. Megvallották bűneiket, s ő megkeresztelte őket a Jordán folyóban. [...] Én csak víz-zel kereszteltek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni. Szórolapátja már a kezében van. Kitakarítja szérűjét, a búzáat csűrébe gyűjti, a pelyvát pedig olthatatlan tűzbe vetve elégeti.

Akkor Jézus Galileából elment Jánoshoz a Jordán mellé, hogy megkeresztelkedjék. János igyekezett visszatartani: „Nekem van szükségem a te kereltségedre - mondd -, s te jössz hozzám?” Jézus ezt mondta: „Hagyd ezt most! Illó, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva.” Erre engedett neki. Megkeresztelkedése után Jézus nyomban feljött a vízből. Akkor megnyílt az ég, és látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt és fölője ereszkedett. Az égből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” [Mt 3,1-17]

Ki az Isten?

A gyerekkori barátaim kérdezték, mit jelent az, hogy vallásos vagyok, Istennel élem az életemet. Azt válaszoltam nekik: „Tudjátok, amíg távol álltam a kereltségtől, azt éreztem, hogy egy nagy, sötét erdőben járok, ahol a fák között mindenféle rémisztő, irtózatol dolgok léteznek: vadállatok, haramiák, csapdák, kiszámíthatatlan csapások... Látom őket, és félek, mert bármi megtörténhet velem. Kiszolgáltatottnak éreztem magamat.”

Vallásos emberként,
élő hittel most azt érzem,
hogy ugyanabban
a rettenetes erdőben járok,
ugyanazok a fák között,

ugyanolyan veszélyek leselkednek rám,
de nem félek, mert fogom
a mennyei Atya kezét.

Biztonságban érzem magam, mert az én Apukám a világon a legerősebb, a legjobb, gondomat viseli, törődik velem.

Gondviselő mennyei Atya, aki tudja a kérdésekre a válaszokat, aki vezet, aki erőt ad, aki hegyeket mozgató szeretetével lehetőséget ad arra, hogy éljek, kibontakozzak, rátaláljak, Vele legyek, felnőjek Hozzá. Isten alkotott, teremtett, a létbe hívott, és feladatot bízott rám. Vele az élet egy hihetetlen nagy kaland.

Isten a létezés örömét próbálja megosztani mindannyiunkkal. Ez egy folyamat. Nem kész világot teremtett, hanem egy kibontakozó világban élünk.

Az ember nagysága pont az, hogy Isten nem rabszolgának vagy egy eszköznek tekint minket, hanem szabadon meghív mindannyiunkat, hogy a társai, a munkatársai legyünk a világ továbbteremtésében.

Jézus mondja: „Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom.” [Jn 5,17] Milyen szép, hogy én, a porszem a Világmindenség Urával együtt alkothatok, már itt a földön egy asztalhoz, a teremtés asztalához ülhetek Vele, gondolkodhatom, hogyan lehetne szebbé, jobbbá, otthonosabbá tenni ezt a földet.

És olyan jó érezni, hogy a szeretetből közösen hozott döntések mellől Isten nem áll félre, lehet rá számítani, segítségét meg lehet tapasztalni.

Isten a szeretet. Szeretet – ezt a szót már oly sokszor lejárattuk, elkoptattuk, valójában mit értsünk alatta?

A szeretet három nagyon fontos vonására szeretném felhívni a figyelmet.

A szeretet lényege, hogy a másik emberre figyelek, kiürítem önmagamot.

Jézus Krisztus nem napi nyolc órára
jött el az Égből, hogy közben
félállásban a mennyei ügyes-bajos
dolgokkal is tudjon foglalkozni
a földi elintéznivalói után,
hanem kiüresítette önmagát,
hogy csak mi legyünk az Ő gondjai

- erre használja a Szentírás ezt a nagyon szép görög szót, hogy kenózis. A szeretet lényege, hogy megfélemlésem magamról, és a másikért élek.

Ha Jézus életét nézzük, látjuk, hogy semmit nem hozott magával a mennyországból. Ha például a férj kezdi felemlégetni, hogy: „Kicsi szívem, anyám jobban főzte a töltelkes káposztát, mint te!” - az azt jelenti, hogy nem teljesen üresítette ki önmagát.

Ha beszélek hozzád, de közben máson jár az eszem, akkor az azt jelenti, hogy nem te vagy a legfontosabb számomra.

Ha egy férfi gondolatai másfelé járnak, amikor a családjára kellene figyelnie, vagy más nőknél is csapja a szelet, akkor a szeretete nem teljes.

A szeretet egyik fontos vonása, hogy tudjam magam kiüresíteni a másik ember számára. Ő legyen nekem a fontos.

Amikor villanyszerelőként cineztünk, elengedhetetlen volt, hogy a rézdrótot savval lemarassuk, hogy teljesen tiszta legyen, mert csak akkor lehetett rendesen összeforrasztani. Ha bármi nem odavaló volt rajta, az lehetetlenné tette a tökéletes eggyé válást. Ha bennem nincs meg a kiüresedés szándéka, ha saját érdekeimhez, álláspontjaimhoz, elképzeléseimhez feltétlenül ragaszkodom, akkor a szeretetem „sántít”.

A másik, amit Jézus szeretetében csodálok, hogy Ő úgy szeret bennünket, hogy az egy talentumból tízet teremt bennünk. Megtermékenyítő, gazdagabbá tevő szeretettel szeret: „Azt akarom, hogy gyümölcsöt teremjete, és

gyümölcsötök maradandó legyen.” [Jn 15,16] Azt szeretné, hogy felnőjünk, hogy kibontakozzunk, hogy nagyok legyünk, hogy megtapasztaljuk, jót tenni jó.

Jézus Krisztus nem gödröt ás,
hanem kutat. Szeretné, hogy
felfakadjon bennünk az a forrás,
amely Benne is buzog.

Megtermékenyít! Szeretete nemcsak egy kellemes, üde állapot, ő nem a nép ópiuma, nem áraszt el lelki simogatások özönével, hanem határozottan, férfiasan talpra állít, útra indít.

Úgy tesz, mint az edző, aki kitartó, kemény munkával bajnokot csinál a rábízott játékosból. Vagy hasonlít a jó tanárhoz, aki komoly feladatok megoldására teszi képessé, diplomához segíti a diákját. Ilyen az igazi szeretet.

Jézus szeretete végtelenül gyengéd, lehajló, gyógyító, de egyben felemelő, felszabadító, erőt és lendületet adó szeretet.

Nem csupán elfogad minket a gyengeségeinkkel együtt, és nyugodtan meghagy minket olyannak, amilyenek vagyunk, hanem hozzásegít a növekedéshez.

Péternek és Andrásnak azt mondja: „Gyertek, kövessetek, és emberek halászává teszlek benneteket.” [Mk 1,17]

Saul nem ott folytatja az életét, ahol megismerte Jézust, hanem határtalan távlatok nyílnak meg előtte. Bár tanult, okos ember volt, mégis gonosz, intoleráns, nem tudta elfogadni a másként gondolkodókat: örvend Szent István kivégzésénél, sőt titokban, mint egy kemény terrorista, kimegy egy idegen országba, Damaszkuszba, hogy ott ideológiai, politikai alapokon gyilkosságokat kövessen el, kivégeztesse a keresztényeket.

Az a szép, hogy Jézus Krisztus nem mond le róla, nem vágja agyon, mint egy bolondgombát, hanem párbeszédet kezd ezzel a rosszfiúval, szóba áll vele: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” [ApCsel 9,4] Ennek hatására lehull sze-

méről a hályog, és megérti azt, hogy eddig a gyűlölet, az intolerancia útján járt, és ez nem vezet sehova. Nemcsak megkeresztelkedik, hanem a népek apostola lesz, ő Szent Pál, aki élete alkonyán megírja a csodálatosan szép szerezthimnuszt. Jézus kiserette belőle a szeretethimnuszt.

A rossz embert Jézus nem legyőzi, hanem meggyőzi.

Saul még mindig lihegett a dühtől, és halállal fenyegette az Úr tanítványait. Elment a főpaphoz, s arra kérte, adjon neki ajánlólevelet a damaszkuszi zsinagógához, hogy ha talál ott embereket, férfiakat vagy nőket, akik ezt az utat követik, megköttözve Jeruzsálembé hurcolhassa őket. Már Damaszkusz közelében járt, amikor az égből egyszerre nagy fényesség ragyogta körül. Földre hullott, és hallotta, hogy egy hang így szól hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Erre megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az folytatta: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De állj fel és menj a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.” Útitársainak elakadt a szavuk, mert hallották a hangot, de látni nem láttak semmit. Saul feltápáskodott a földről, kinyitotta a szemét, de nem látott. Úgy vezették be Damaszkuszba, kézen fogva. Három napig nem látott, nem evett, és nem ivott. Damaszkuszban volt egy Ananiás nevű tanítvány. Az Úr egy látomásban megszólította: „Ananiás!” „Itt vagyok, Uram!” – felelte. S az Úr folytatta: „Kelj fel, és siess az Egyenes utcába! Keresd meg Júdás házában a tarzusi Sault. Nézd: imádkozik.” És látomásban látott egy Ananiás nevű férfit, ahogy belép hozzá, és ráteszi a kezét, hogy visszanyerje látását. Ananiás tiltakozott: „Uram, sokaktól hallottam, hogy ez az ember mennyit ártott szentjeidnek Jeruzsálemben. Ide pedig megbízatása van a főpapoktól, hogy bilincsbe verjen mindenkit, aki segítségül hívja a nevedet.” Az Úr azonban ezt válaszolta neki: „Menj csak, mert választott

edényem ő, hogy nevemet hordozza a pogány népek, a királyok és Izrael fiai között. Megmutatom majd neki, mennyit kell nevemért szenvednie.” Ananiás elment, betért a házba, és e szavakkal tette rá kezét: „Saul testvér, Urunk, Jézus küldött, aki megjelent neked idejővet az úton, hogy visszakapd szemed világát, és eltelj a Szentlélekkel.” Azon nyomban valami hályogféle vált le szeméről, és visszanyerte látását. Felállt, megkeresztelkedett, majd evett és erőre kapott. [ApCsel 9,1-20]

A szülői szeretet hasonlít leginkább
a krisztusi szeretethez:
az édesanya nemcsak
világra hozza, dajkálja, babusgatja
gyermekét, hanem felneveli,
feltarisznyálja és útnak indítja.
Ha szükséges, beadja
a keserű pirulát, szeretettel inti
és a helyes irányba terelgeti magzatát...

A krisztusi szeretet harmadik tulajdonsága a határtalanság. Nem húsz-harminc évig szeret, nem addig, mint sok ember, amíg szépek, kedvesek, érdekesek, jóságosak vagyunk. Nem, „a hegyek megindulhatnak, és megrendülhetnek a halmok, de az én szeretetem nem hagy el soha” [Iz 54,10]. Ez a „soha”, ez a „végnélküliség”, amely megragad, mellbe vág engem. Szeret akkor is, ha hibázom, szeret akkor is, ha fájdalmat okozok.

Ez a halálig, a nagypéntekig tartó szeretet, melyet meg lehet ölni néhány napra, de elpusztítani nem lehet, hisz húsvét hajnalán újból feltámad, és elkíséri az emmauszi tanítványokat. Átdöfött szívvel is olyan szépen, jóságosan beszél, hogy lángolni kezd a szívük saját bevallásuk szerint.

Feltámadásakor nem azzal kezdi, hogy bosszúért lihegve ítélkezzen, igazságosan számon kérjen. Nem duzzog sértetten, és nem áll félre tehetetlenül. Nem azzal foglalkozik, hogy egyedül maradt, hogy szinte mindenki hátat fordított neki, hogy elárulták, hogy összedőlt mindaz, amit szeretettel felépített.

Nem csügged el az Isten-ember, nem dobja be a törölközőt, nem mondja, hogy kilátástalan a helyzet, hogy nem érdemes dögölt lovat patkolni.

Jézus húsvét hajnalán végtelen bizalommal felemeli Mária Magdolnát – a megtért bűnös nőt, aki kétségbeesetten sír a lábainál –, és szeretettel megkéri, hogy szóljon a barátainak: „Találkozunk Galileában, és folytatjuk ott, ahol nagycsütörtökön abbahagytuk...”

Hihetetlen, Isten szeretete végtelen, határtalan! Ha arról beszélünk, hogy valakit szeretünk, akkor arra kell törekednünk, hogy érzelmeink ezeket az isteni vonásokat egyre jobban tükrözzék, különben szeretetünk csak az élvezetek, örömök kicsipegetése, kimazsolázása lesz. Milyen szép lenne, ha a szeretetünk Krisztus szeretetének képére és hasonlatosságára átalakulna.

Jézus így folytatta: „Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni. Aki nem szeret, az nem tartja meg tanításomat. A tanítás, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki engem küldött.” [Jn 14,23-24]

Van olyan ember, aki úgy született, hogy képtelen Isten vagy a másik ember szeretetét befogadni?

Jézus Krisztus mondott egy példabeszédet arról, hogy egy úr szolgáira bízta vagyonát: egyiknek egy talentumot, másiknak kettőt, harmadiknak ötöt adott. Valamennyit min-

denki kapott. Kinek az egyet, kinek a kettőt, kinek az ötöt kellett kamatoztatnia vagy még ennél is többet. [Mt 25,14-28] Isten végtelen bölcsességében mindenkit feltarisznyált. Ahogy minden fának a maga gyümölcsét kell megteremnie, ugyanúgy mindannyiunknak a magunk életét kell minél szebben megélnünk.

Csak a mesékben él ronda, gonosz Vasorrú Bába és ártatlan, gyönyörűséges, csupa jóság Hófehérke. Csak a mesékben létezik, hogy minden fekete vagy fehér. Az életben csak árnyalatok vannak, a dolgok sötét- vagy világosabb szürkék. A világon minden embernek van esélye arra, hogy megtanuljon szeretni, hogy ő is elinduljon az élet útján.

Isten a legkisebb mustármagtól kezdve minden élőbe beleültette a kibontakozás, a megszépülni akarás, a gyümölcs-termés utáni vágyat. Én ezt látom.

A legkisebb, legfonnyadtabb krumpli is,
míg élet van benne, növeszti csíráját a fény
felé. És miért? Hogy gyökeret eresszen.
Hogy virága legyen, hogy termést hozzon,
hogy megajándékozza a világot.

Ha minden egyszerű teremtmény erre vágyik, miért ne lenne meg ez bennünk is, emberekben?

Ezeröttszáz nehéz sorsú gyereket nevelek, és nagyon sok mélyről jött, züllött embert ismerek, de eddig senkivel nem találkoztam, aki előbb-utóbb ne lett volna nyitott, érzékeny a jó szóra, a figyelemre, akiről azt mondanám, hogy ő egy nulla. Aki kimegy az életbe, a nyomortelepre, a gyakorlatban azt tapasztalja, hogy a kérdés nem az, hogy valaki így született-e, hanem inkább az, hogy a környezet mit hozott ki az emberből. Mindannyiunkban ott van a holnap szentje, de az alávaló gazember is. És itt lehetne beszélünk a szülők, a tanárok, a papok, a politikusok felelőségéről és persze a magunkéről is, de hála istennek, ez a beszélgetés nem erről szól.

A félelem, a szorongás meg tudja bénítani az embert. Tes-
ti, lelki nyomorunkban olyan dolgokat is megtehetünk, ami-
ket egy szerető családban, gondos nevelés mellett felnőve
soha nem tudnánk elkövetni. Hiszem, hogy sok türelemmel,
párbeszéddel, szép lassan az ún. „rossz” emberek is képe-
sek kinyílni és a fény felé fordulni. Ne kiáltsunk ki senkit
gonosznak, az ember szava, az „ige” is teremtő erő.

Nem bírónak kell lennünk,
hanem orvosoknak.
Álljunk a tévelygők mellé,
és segítsünk nekik levetni a páncéljukat.
Sohasem szabadna elfelejteni,
hogy minden Saulban ott lapul
egy szeretethimnusz.

